

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Seria II • Anul 65 • Nr. 799 • Joi 18 aprilie 1963 • 8 pagini — 15 bani

aza intercomunală a celui de al VII-lea concurs al formațiilor artistice de amatori se apropie de sfârșit. Deși încă neîncheiată, se pot trage totuși unele concluzii pe marginea acestei prime faze, în cadrul căreia s-au întrecut pînă acum peste 21 500 de formații muzicale, coregrafice, brigăzi artistice de agitație, precum și circa

22 000 de soliști vocali, instrumentiști și dansatori de la sate, rezultînd o creștere de peste 2 500 față de cel de al VI-lea concurs din anul 1961.

Larga desfășurare a acestei prime faze a marii competiții artistice republicane, a contribuit la realizarea obiectivului principal al concursului și anume: dezvoltarea continuă a activității formațiilor artistice de amatori prin sporirea numărului de spectacole și concerte, a numărului de spectatori, în scopul lărgirii sferei de cuprindere a manifestărilor artistice din cadrul căminelor culturale sătești. Acest lucru se reflectă în primul rînd în creșterea numărului de formații, care au antrenat în rîndurile lor ca interpreți, un număr mai mare de oameni ai muncii de la sate și în special țărani colectivști, iar în al doilea rînd în numărul sportit de spectacole prezentate atît în perioada de pregătire cît și în timpul desfășurării fazei intercomunale, care au cuprins zeci și sute de mii de spectatori.

Numărul formațiilor de la sate a înregistrat creșteri însemnate în toate regiunile țării. În regiunea Argeș, de exemplu, numărul formațiilor sătești antrenate la faza intercomunală a crescut de la 1 407 (existente la concursul al VI-lea) la 2 094; în regiunea Oltenia s-au înscris 2 033 formații cu 35 200 membri, cu aproape 300 echipe mai mult ca la concursul precedent. Creșteri asemănătoare se constată și în regiunile Iași, Ploiești etc. Cea mai mare creștere numerică

DUPĂ PRIMA FAZĂ

s-a înregistrat la brigăzile artistice de agitație, cu peste 2 500 mai multe decît la concursul al VI-lea. Numai în regiunea Argeș, de exemplu, numărul acestora a ajuns de la 398 la 800. În unele comune din această regiune, ca urmare a necesității legării tot mai strîns a muncii cultural-artistice de problemele de producție ale g.a.c. și a apropierii manifestărilor artistice de locul de muncă al colectivștilor, s-au întîlnit mai multe brigăzi artistice de agitație în același sat, ca la Stoicănești, raionul Drăgănești-Olt, de exemplu, unde activează 13 brigăzi artistice de agitație, organizate pe brigăzi și echipe de muncă. Asemenea exemple în raion sînt multe. Este într-adevăr un fenomen nou, născut în noile condiții specifice satului colectivizat și noilor relații socialiste de muncă și viață de la sate.

Este îmbucurător faptul că în multe locuri, datorită condițiilor create prin colectivizarea totală a agriculturii, au apărut formații noi. De pildă, în Lupșanu, raionul Lehliu, regiunea București, sat din inima Bărăganului, pentru prima dată s-a format un cor de 140 de țărani colectivști, care au fost îndelung aplaudați pentru cîntecele de masă și prelucrările din folclorul local, frumos interpretate pe scena concursului. Și în cîte alte sate asemănătoare n-a apărut un gen sau altul de formații!

Faptul că sălile căminelor culturale din centrele intercomunale de concurs au devenit neîncăpătoare, uneori numărul spectatorilor variînd între 500 și 1 000 (Dobra-Hunedoara 450, Fundeni-Ploiești și Sirlea-Brașov 600, Rătești-Argeș 700, Cologan-Galați 800, Dioști-Olt 1 000 etc.), este un alt aspect al acestui fenomen, al participării maselor de țărani colectivști pe scară tot mai largă la viața culturală a țării care înflorește pe zi ce trece. Numărul spectacolelor prezentate în faza de pregătire și de desfășurare a fazei intercomunale este mai mare decît la fazele similare ale concursului trecut. Oamenii muncii de la sate, iubitori ai cîntecului, dansului și versului, ei înșiși creatori de valori spirituale, au astăzi posibilități mult sporite de a vedea și cunoaște prin intermediul scenei căminului cultural cele mai valoroase creații literar-artistice ale compozitorilor și scriitorilor noștri, inspirate din actualitatea zilelor noastre. Faza intercomunală a demonstrat cu prisosință acest fapt.

În repertoriul corurilor sătești au fost prezente, alături de cunoscutele cîntece de masă „Republică, mărăa vatră” de I. Chirescu, „Te cînt partid” de Mircea Neagu etc., altele noi, apărute în urma colectivizării totale a agriculturii, cum sînt: „Înflorești pămînt al bucuriei” de Gh. Dumitrescu, „Țara-ntrea-

N. NISTOR

directorul Casei centrale a creației populare

(Urmare în pag. a 2-a)

Tradiția dansului popular în comuna Șieuș, raionul Bistrița, se păstrează din tată în fiu și se cultivă cu multă grijă. Iată-i pe flăcăii „mici” și mari din sat executînd cîteva dansuri populare locale.

Al Andrițoiu

DESTIN

Privesc din depărtare, dus pe gînduri
Destinul nou al vechilor pămînturi
Iar Bărăganul, între munți și ape
Pulsează cald, de inimă aproape.

Povestea pîinii noi e-un cîntec mare
Care și-n sufletu-mi bogat tresare
În numele puternic al iubirii
Ca liric activist al fericirii.

E ceva și din visul meu, în spice
Sărutul de lumină să-l ridice
Pe o tulpină dreaptă și subțire
Să dărulă privirilor ulmire.

Cunosc aceste șleauri foarte bine,
Itinerarul lor e scris în mine,
În palma mea, pe fructele mele curate
Căci e înscrisă-n mine țara toată.

Să crească pîinea țării deci, deplină,
Cum crește-n conștiința mea lumina
Și-așa cum crește-n suflete, în toate
Înalta, limpedea partinitate!

ÎN ACEST NUMĂR:

PAG. 3

O ÎNTÎMPLARE
CA MULTE ALTELE

PAG. 6

PAG. 4-5

DARUL Drumuri noi
Povestire de V. Sadovski
de Barufu T. Arghezi

PAG. 7

ȘTIINȚĂ PENTRU TOȚI:

EXISTĂ VIAȚĂ
PE ALTE PLANETE?

DOCUMENTAR:

IMPERIUL COLONIAL
PORTUGHEZ

UTIL ȘI PLĂCUT

Abia se inserase când au răsunat primele acorduri ale muzicii. Forfota din sală s-a oprit brusc și primele perechi au început să danseze. În câteva clipe zeci de tineri s-au prins la dans urmăriți de privirile vesele și liniștite ale bătrînilor atrași și ei de programul bogat al acestei seri.

Erau aici la căminul cultural din Cetățuia-sat și cițiva oaspeți. Au fost invitați directori de cămine culturale și instructori artistici (cadre didactice) din Sintimbru și Vrabia, din Sinsimion și Tușnad-sat să participe la această seară culturală pentru tineret. Erau printre ei și cițiva tineri. Poate că unii s-ar fi prins la dans, dar nu era încă momentul. Stăteau de vorbă cu Ștefan Salo, directorul Casei de cultură din Miercurea Ciuc, interesindu-se cum va decurge punct cu punct întregul program.

Muzica de-abia încetase când un prezentator i-a invitat pe tineri să participe la o călătorie imaginară. În fața scenei, pe o tablă era afișată harta țării. Un steguleț indica satul unde ne aflăm, iar altul punctul final al călătoriei — București. Sub conducerea directorului școlii, Emeric Salamon, a început călătoria. Era prima etapă a unei călătorii mai lungi. (Călătoria pe harta patriei a fost programată pentru patru manifestări și întocmită pe baza conferinței „Țara întreagă un imens șantier”). De la Cetățuia s-a pornit pe linia ferată pînă la București. Totul era imaginar, dar tinerii făceau cunoștință pe drum cu gospodării mari și puternice, cu șantiere noi, cu stațiuni de odihnă, cu multe din frumusețile patriei noastre. Când directorul școlii s-a oprit la Brașov, un tînăr înalt și blond din rîndul întii a început să se agite. Fața îi era aprinsă, se uita cînd în dreapta, cînd în stînga, apoi auzind rostindu-se numele fabricii de tractoare ridică de-o dată mina și ceru cuvîntul. „Am lucrat și eu la Uzinele de tractoare” — începu el, povestind aspecte din uzină, impresii personale din perioada cînd a muncit acolo. Participanții au aflat lucruri interesante din viața tineretului din uzină, despre străduința și efortul muncitorilor de a da cit mai multe tractoare agriculturii noastre socialiste... Un ropot de aplauze a răsplătit intervenția tînărului. Apoi, cei 300 de participanți au urmărit în continuare ruta pînă la Bucu-

rești. S-a anunțat și etapa următoare a călătoriei ce va avea loc joia viitoare, de astădată pe un itinerar de la Cetățuia pînă la Bicaz. „Și acum, cine vrea să joace fotbal, să poftescă aici” — se auzi glasul unui învățător mai tînăr din sat. „Da, aici, la cămin, în fața dumneavoastră” — repetă el observînd nedumerirea de pe fețele oamenilor. Cineva aduse cîteva mingi mari colorate, din material plastic, și niște sfuri cu ambele capete legate de cîte un băț. Au apărut și porțile mici de lemn de vreo 60 cm lățime. Se făcu loc în mijlocul sălii și patru băieți și două fete încercară să ducă mingea în poartă. Se făcuse o adevărată galerie, ca la un meci. Se auzeau încurajări, risete. O bătrînă slabă, cu bărbia ascuțită, își încuraja într-una nepotul, dar degeaba. În cele trei minute, cît a durat jocul, n-a reușit să „inscrie”. Cărțile acordate ca premii le-au luat doi băieți și o fată. Tînărul se întoarse la loc cu un zîmbet forțat pe buze, îndurînd cu stoicism cîcălelele bunicii. Peste puțin timp, spre mulțumirea bătrînei, el își refăcu prestigiul, cîștigînd al „pescuitul sportiv”.

Pînă s-a pregătit un alt joc, bibliotecara din sat a folosit cele cinci minute de pauză pentru a prezenta cărțile nou sosite. Cițiva tineri cititori mai pasionați, s-au grăbit să și le procure. Cînd s-au întors de la bibliotecă, în sală erau numai risete. Incepuse un nou joc. De astădată fuseseră atîrnate niște sfuri lungi, la capătul cărora se afla cîte un pachetel de bomboane. Pentru a cîștiga bomboanele, trebuia ca participanții la joc să taie sfoara din trei încercări. Dar cu ochii legați...

Au răsunat apoi iarăși acordurile muzicii și tinerii au pornit la dans. Într-un colț al sălii, directorul și metodistul casei de cultură discutau din nou cu oaspeții pe marginea celor văzute. „Am învățat astă-seară un lucru important — spunea directorul căminului cultural din Tușnad-sat. Am învățat cum trebuie îmbinat utilul cu plăcutul, caracterul educativ cu cel distractiv într-o manifestare culturală. Veniți și la noi peste o săptămînă”.

Săptămîna următoare, directorul casei de cultură a participat la Tușnad-sat la o joie a tineretului deosebit de reușită.

R. IARAI

Biblioteca copiilor
Desen de JULIAN OLARU

Ce să citim • Ce să citim

Cojocaru S., Buduru V.: Organizația de bază, conducătorul politic al colectivităților. Editura politică.

Pană T.: Să dezvoltăm și să apărăm avutul obștesc. Editura politică.

Minei N.: Un falit moral — capitalismul. Editura politică.

Haloșa B. M.: Blocul agresiv al Atlanticului de Nord. Traducere din limba rusă de Sergiu Verona, Ed. militară.

Petru Vintilă: Drumul dragostei. Editura tineretului.

Mănescu D., Dumitrescu M., Maier L., Löbl D.: Folosirea maselor plastice în legumicultură. Editura agrosilvică.

Negrilă A.: Sfaturi pentru cultura pomilor. Editura agrosilvică.

Moțoc M.: Eroziunea solului pe terenurile agricole și combaterea ei. Editura agrosilvică.

Recomandări pentru obținerea de recolte mari la prun, Ed. agrosilvică.

Recomandări pentru obținerea de recolte mari la măr, Ed. agrosilvică.

Recomandări privind agrotehnica culturii căpșunului, Ed. agrosilvică.

Eftimiu C.: În lumea moleculelor. Editura științifică.

Voiculescu V.: Ce este memoria. Editura științifică.

Kursanov G.: Universul nesfîrșit și veșnic. (Colecția „Natura fără taine”). Editura științifică.

Fawsett B.: Călătorie neterminată. Editura științifică.

CONTINUARE DIN PAG 1a

gă cit măsur” de Gh. Bazavan, „Colectivă, mîndră floare” de Gh. Bujduveanu, „La gospodărie” prelucrare de G. Marcu și altele. Și alături de acestea au stat prelucrările corale din folclorul nou precum și lucrări din repertoriul clasic românesc și universal.

Orchestrale populare, formațiile de fluierași sau cimpoiari, grupurile vocale precum și soliști vocali au abordat bucăți inspirate din bogatul nostru folclor.

Succesul de public al majorității brigăzilor artistice de agitație s-a datorat în primul rînd faptului că spectacolele au oglindit problemele majore și actualitatea satelor noastre, din viața gospodăriilor colective, a colectivităților. În susținerea acestei afirmații este suficient, de exemplu, să menționăm faptul că numai la centrele de concurs intercomunale din Bălțați și Timboești, raionul Rm. Sărat, brigăzile participante au prezentat programe intitulate: „Bucuria în colectivă” (căminul cultural Rubea), „Primăvara în colectivă” (Bălțați), „Surisul primăverii” (căminul cultural Sihlea), sau în alte centre programe ca „Aspecte de la noi din sat” (Fundulea-București), „Grădinarii veseli” (Stoicănesti-Argeș) și multe altele. Brigada artistică de la Răcăciuni-Bacău, care a susținut peste 14 spectacole în perioada de pregătire și de desfășurare a fazei, a prezentat în concurs un program axat pe popularizarea planului de producție al g.a.c., contribuind astfel la mobilizarea colectivităților la îndeplinirea sarcinilor prevăzute pentru perioada respectivă. La multe brigăzi s-au întîlnit mijloace și forme artistice complexe în alcătuirea și prezentarea spectacolelor utilizînd cu pricepere monologul, dialogul, sceneta, cîntecul, versul, strigătura, snoava, dansul, ghicitoarea etc.

Echipele de dansuri prezente și ele în număr mai mare pe scenele concursurilor au îmbogățit gama manifestărilor artistice din centrele intercomunale prin joiele avîntat al interpretelor, începînd de la copilul de școală și pînă la cei mai vîrstaici, cît și prin

bogăția și frumusețea neîntrecutele noastre costume populare. Multe echipe de jocuri sătești urmînd exemplul unor formații alcătuite din trei generații de la concursurile anterioare — Flămînzii-Iași, Teregoa-Banat, Gura Teghii-Ploiești, Dăbuleni-Oltenia, Pădureți-Argeș sau Frumoasa-București, au adus în scenă un mare număr de dansatori. Este greu să înșirăm numărul acestora.

Ceea ce s-a manifestat mai pregnant decît la trecutul concurs, este preocuparea pentru abordarea dansului cu subiect, a tot mai multe formații sătești. Pe această linie se remarcă regiunea Oltenia care a căutat să răspîndească experiența dobîndită la concursurile trecute de către echipa căminului cultural

DUPĂ PRIMA FAZĂ

din Dăbuleni, care și de data aceasta a montat un dans cu subiect „Hai brigăzi la întrecere”. Și alături de el alte cămine culturale ca Dobanu și Osica („Holde bogate”), Amărăștii de Jos („Înfrății în muncă”) etc.

Cu toate aceste însemnate succese în desfășurarea fazei intercomunale s-au manifestat și unele neajunsuri cum ar fi de exemplu: descreșterea numărului de formații corale în unele regiuni ca: Bacău, Banat, Suceava, sau lipsa de preocupare pentru organizarea în bune condiții a centrelor intercomunale de concurs (raioanele Turda, Babadag, Tulcea), lipsuri ce aparțin comitetelor de cultură și artă și în primul

rînd caselor regionale ale creației populare și caselor raionale de cultură. De asemenea, faza intercomunala a mai scos în evidență și faptul că nu toate corurile și-au îmbogățit în suficientă măsură repertoriul de la ultimul concurs încoace, iar la unele brigăzi artistice de agitație se constată încă lipsă de mișcare în scenă și un nivel artistic scăzut al spectacolelor prezentate. Faptul că se mai înregistrează o slabă calitate artistică a unor spectacole muzicale de brigăzi sau coregrafice, se datorește în bună măsură lipsei de instructori artistici pregătiți. De asemenea, se simte nevoia sprijinului pe scară mai largă din partea profesioniștilor.

Nu peste mult timp va începe faza raională a celui de al VII-lea concurs. Formațiile care au cîștigat întrecerea în faza intercomunala se vor întîlni în curînd la faza raională. Este necesar ca organele regionale și raionale de resort să ia toate măsurile din timp pentru înlăturarea deficiențelor semnalate la faza intercomunala. Fixarea din timp a centrelor raionale de concurs și cunoașterea repertoriului cu care se va prezenta fiecare formație și îndeosebi corurile, vizionarea mai înainte de concurs a spectacolelor cu care urmează să se prezinte, trimiterea de specialiști în ajutorul formațiilor concurente, asigurarea unor săli spațioase și bine utilitate etc., sînt măsuri care vor trebui luate de îndată și care vor asigura condiții tot mai prielnice pentru prezentarea unor spectacole corespunzătoare cerințelor și exigențelor culturale-artistice ale publicului spectator.

În același timp nu trebuie neglijate formațiile care nu se vor prezenta la faza raională și care vor trebui să continue cu prezentarea de spectacole în localitate și în deplasare, cunoscut fiind faptul că concursul are două etape principale și că pentru căminul cultural cu cea mai bună activitate obștească se va acorda la fiecare fază regională cupa. Pentru cea mai bună activitate artistică.”

E un deal ca oricare altul cu pământ slab productiv, pe care nu se puteau obține niciodată mai mult de 400-500 kg. produse agricole la hectar. „Dealul ginerilor” a rămas de pomenă în istoria comunei Smulți și din altă pricină. Erau cazuri, și nu puține când fetele se măritau cu aleși loc, fără învoirea părinților. Același, puși în fața faptului împlinit, nevinovăți încotă, le dădeau ca „zestre” loturi de pământ pe dealul cu pricina. Cu alte cuvinte „zestrea” era totodată și pedesapă pentru neascultare.

Ani și ani la rând truda țărăului individual pe acest deal era pe cât de grea pe atât de nerăsplătită. În verile secetoase culturile de pe versanții dealului sufereau din pricina lipsei de apă. Iar când veneau ploii mai mari, apele cărau la vale și bruma de pământ mai fertil.

Un plan de acțiune...

1953. La sediul gospodăriei colective din comuna Smulți, raionul Bujor, avea loc o adunare largită a organizației de partid. La ordinea de zi, începerea unei acțiuni pentru folosirea rațională a pământului și îndeosebi punerea în valoare a terenurilor supuse eroziunii și degradării. S-a discutat gospodărește, s-au făcut calcule economice aducându-se argumente fondate pe cercetările științifice. Nu mult după această ședință s-a pornit la treabă. În același an pe „Dealul ginerilor” s-au plantat cu viță de vie altoită trei hectare și jumătate. A fost începutul. Ce a urmat merită să fie cunoscut. Până în anul 1961 au fost plantate cu viță altoită 129 hectare din care 32 hectare au fost date pe rod în acel an.

Dealul GINERILOR

Producția realizată s-a ridicat la 300.000 kg struguri, care au fost valorificați pe bază de contract. În anul trecut au mai intrat pe rod încă 44 hectare Teamna, munca colectivităților a fost răsplătită din plin 7.500 kg struguri la hectar, peste 900.000 lei venit.

Acțiunea însă nu se oprește aici. Pentru acest an colectivității vor mai planta peste 30 de hectare cu vie în terase făcute încă din anul trecut. Pentru asigurarea materiei sădite viticole s-a înființat o școală de vițe care în acest an va fi extinsă de la 3 hectare la 7 hectare, cu o producție totală de 1.000.000 butași. Prin aceasta, colectivității vor asigura din plin necesarul lor de viță, rămânând și o cantitate bună pentru vânzare altor gospodării colective din raion.

...și perspectiva

În baza unui plan de perspectivă întocmit colectivității din Smulți vor avea în anul 1965 o suprafață de 280 hectare vie altoită, din care 147 hectare pe rod, cu o producție totală de cel puțin 882.000 kg struguri și un venit de peste 2.000.000 lei.

Cărute încărcate cu struguri de culoarea chihlimbarului, vor pleca în fiecare an de pe fostul „Deal al ginerilor” Bătrânii satului se vor opri și se vor minuna de roadele obținute. Iși vor aminti de vechi cununii, de „zestre” pe care mulți din ei o primiseră odinioară pe deal.

„Dealul ginerilor” a rămas în amintire. Și azi se fac cununii. Dar cea mai mare va rămâne veșnic în amintirea tuturor. Este cununia cu belșugul.

AL MAZILU

AL NOSTRU

A bățut de mult miezul nopții. O noapte viscolită cu suierături prelungi de crivăț ce nu-și află astimpăr. Culcușiți în așternuturi moi, călduroase, oamenii dorm liniștiți. Afară a dispărut orice urmă de cărare. Peste tot, cât vezi cu ochii, mormane de zăpadă ce-și schimbă înfățișarea la fiecare răbufnătură a vântului.

Înotind cu greu prin troiene, un drumet spătos se luptă cu rafalele înecăcioase lăta-l oprit în fața unei porți. O deschide. Face câțiva pași.

— Tovarășe președinte! Alo!
— Ce-i, nea Vasile? — îl iscodeste o voce prin crăpătura ușii — Ce s-a întâmplat?

— Avem o vițică bolnavă, strigă omul de afară, luându-se la întrecere cu suierăturile vântului. — Mi-e teamă că se prăpădește. Ce facem?

— Intră și așteaptă-mă o clipă. Așa, acum mergem să-l luăm și pe veterinar.

Undeva, într-un grajd al gospodăriei colective din Zalău, o vițică de numai câteva zile se zbate în ghiarele morții. Suflă greu. Are ochii tulburi. Lângă ea, și vorbind pe șoptite, patru oameni. Unul din ei este Traian Baboș, președintele gospodăriei. Al doilea e medicul veterinar Gheorghe Olah. Iar ceilalți doi sunt îngrijitorii Vasile Moraru și Ion Olaru.

— Ce zici doctore, scapă? — vine întrebarea plină de îngrijorare a președintelui.

— Greu de răspuns, greu de tot. Are o bronhopneumonie cu complicații care nu prea iartă. În sfârșit, om vedea noi. Deocamdată ajută-mă să-i fac o injecție.

Noaptea a trecut pe nesimțite. Învelit cu o pătură, animalul bolnav suflă ceva mai ușor. „Cred că a depășit faza periculoasă” se pronunță medicul. Totuși, deși obosiți de nesomn, oamenii nu se îndură să plece.

Au trecut câteva săptămâni. Animalul încercat de boală e sănătos tun. Zburdă vioi în țarcul cu așternut proaspăt.

Multe fapte petrecute în gospodăria colectivă de la poalele Meseșului, arată convingător că harnicii gospodari de aici prețuiesc cum se cuvine sectorul zootehnic. De altfel, nu întâmplător sint cotați ei drept fruntași pe raionul Zalău în îngrijirea și dezvoltarea acestui sector.

Să zăbovim puțin în noul grajd de vaci, construit vara trecută în satul Ortelec. Oamenii robotesc tăcuți în preajma vitelor ce strălucesc de curățenie. Sint multe de făcut aici. Hrană, adăpat, muls, curățenie, îngrijirea vițelilor etc. etc. Un amănunt: spălarea de două ori pe zi a cozii fiecărui animal este o obligație înscrisă și afișată în grajd.

La poarta nouă

O întâmplare ca multe altele

Cu vreo două luni în urmă, din cauza valului de căldură venit pe neașteptate, gheața de pe Borcea a început să se topească brusc. Apele amenințau cu inundația Sectorului zootehnic al gospodăriei agricole colective „Progresul” din comuna Făcăeni, raionul Fetești, așezat în apropiere era în pericol. În fața acestei situații, conducerea gospodăriei a hotărât evacuarea grăbnică a animalelor aflate în primejdie.

Când șuvoatele de apă au început să se reverse, colectivității reușiseră să evacueze cea mai mare parte din animale. Doar la maternitate mai rămăseseră 140 de scroafe. Sloiurile de gheață și apa inundaseră căile de evacuare. Dându-și seama că înspre sat nu se mai putea merge, iar dacă rămăseseră pe loc expunau pericolului de înec cele 140 de animale, colectivității Ion St. Chivu și Gheorghe Dobre au luat pe

Cineva a anunțat că vine inginerul zootehnic Maria Cirjoabă. Iată-o intrând sprintenă și voioasă cum îi este firea. Dă mai întâi binețe, apoi discută cu oamenii, se interesează de hrana animalelor, cercetează graficul producției de lapte, face câteva observații, dă un sfat, apoi încă și încă unul. Vitele le cunoaște după nume. Știe care ce producție de lapte are, știe care e gestantă, care trebuie să fete.

— Tovarășul Baboș a fost azi pe aici?

— Desigur. Ca de obicei. Nici nu se luminase bine când ne-a deschis ușa. Așa face el mai în fiecare zi. Astăzi ne-a lăsat un ziar în care scrie despre o gospodărie care obține încă o dată pe alți lapte cât obținem noi de la fiecare vacă îngrijită.

— Dacă-i așa, hai să-l citim cu toții, propune tânăra ingineră.

Cititui s-a terminat de mult. Discuțiile însă continuă. Întrebările puse inginerii sint din ce în ce mai complexe, mai interesante. Și e normal să fie așa. Fiecare din îngrijitorii prezenți aici a urmat cu conștiințiozitate cursul zootehnic din iarnă. Dornici să împletească teoria cu practica, oamenii folosesc fiecare întâlnire cu inginerul zootehnic care le arată pe viu cum să alcătuiască hrana animalelor, cum să facă masajul ugerului înainte de muls etc.

La una din întâlnirile cu președintele celorlalte gospodării din raion, Baboș Traian a fost întrebat: ce pierdere de animale a avut gospodăria lor în anul 1962?

— Zero, a răspuns el simplu. — La noi există o grijă deosebită față de animale.

Și nu a exagerat câtuși de puțin. Pentru convingere să aruncăm o

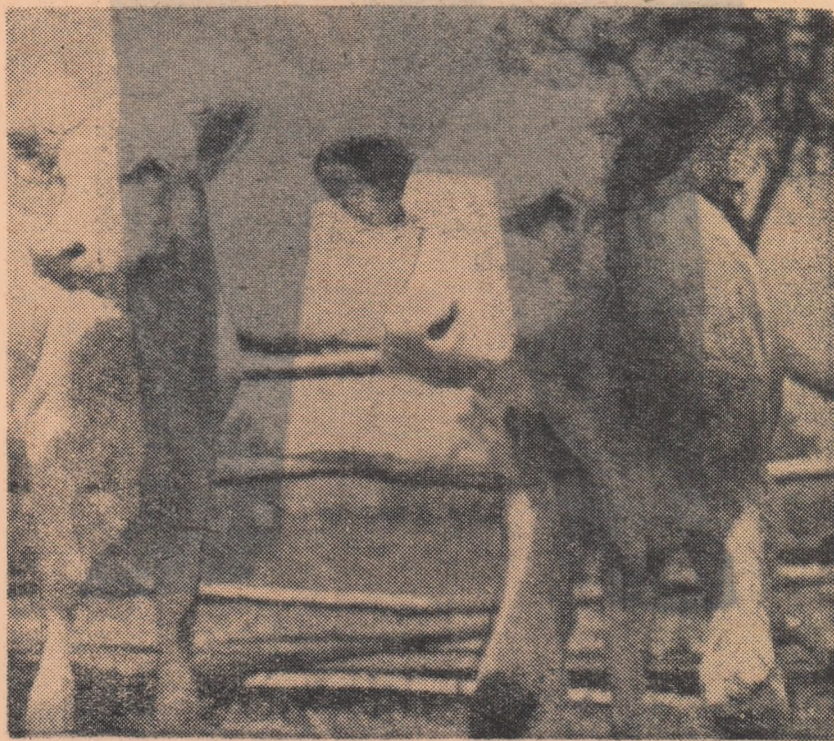
scurtă privire pe registrul de evidențe. Citim: 1962, taurine 459 capete, media producției de lapte pe cap de vacă furajată — 1 700 litri; mortalitate — zero; grajduri nou construite — 2; planificat pentru 1963 — sporirea efectivului de vaci cu 80 de capete; sporirea producției medii pe cap de vacă furajată — 2 litri zilnic.

Cifrele sint la fel de grăitoare și în privința porcinelor, ovinelor, și chiar a păsărilor. Și sint grăitoare pentru că cei din Zalău fac totul ca ele să devină fapt. S-a hotărât în adunarea generală (fără nici o abținere) să se repartizeze pentru cultura furajelor cele mai fertile pământuri. S-a hotărât și oamenii au votat cu ambele mâini să se defrișeze de mărăciniș, și asta în mod voluntar, toate terenurile de pășunat. În sfârșit, s-a hotărât și s-a acceptat ca fiecare colectivitățile să prăsească pentru gospodărie cel puțin 5 pui de găină. Nu-i o cifră prea mare, dar e un început care promite mult.

— Și când te gîndești — spune președintele Baboș — că mulți dintre acești oameni, acum doi ani, se opuneau dezvoltării sectorului zootehnic, pe care-l socoteau, în ne cunoștință de cauză, o povară. Aceiași oameni ar fi în stare astăzi să vegheze nopți întregi lângă un animal bolnav și chiar lângă un pui de găină.

Dovadă că și aici, în gîndirea oamenilor s-au petrecut schimbări îmbucurătoare, profund semnificative.

N. CREANGĂ

loc o hotărîre: singura soluție era să se retragă cu animalele pe terenul îndiguit al gospodăriei agricole de stat Bordușani ce se găsea la 5 kilometri și de care îi despărteau Săltava și alte private.

Un privat n-ar fi cine știe ce obstacol, numai că cei doi colectivități știau că Săltava e plină de sloiuri și apă. Acolo s-ar fi putut îneca multe animale. Pericolul creștea. Cei doi colectivități însă nu și-au pierdut cumpătul. Chibzind bine, le-a venit o idee salvatoare. La stîna erau câțiva dulapi de brad. Cu aceștia au improvizat în grabă un pod peste Săltava.

După 5 ore de muncă încordată, au reușit să treacă cu toate animalele pe terenul îndiguit.

Peste noapte temperatura scăzînd brusc, Borcea a înghețat. Dimineața, Ion St. Chivu a venit la sediul gospodăriei și a anunțat: „Porcii au fost salvați! Acum pot fi trecuți peste gheață”. În aceeași zi, colectivității au adus toate scroafele la gospodăria colectivă.

Fapta amintită mai sus a fost apreciată cum se cuvine de toți colectivității din comuna Făcăeni.

CONSTANTIN FRINCU
corespondent

LENIN

Mă bucur că în clipa în care răsăritul
Desface evantaiu de flacăra, pe zări
Tresaltă ca o ciută eliberat pământul
Pe galeșele dolme pierdute-n depărtări.

Și-mi pare că pe zarea cu pieptul în vâpăi
S-a ridicat o mână cu soarele în palmă
Și-nțelegând această înobilare calmă
Îi simt că răsăritul pe Lenin lângă noi!

L. MURGEANU

S

s împlinesc la 22 aprilie 93 de ani de la nașterea lui V. I. Lenin, învățatul și proletariatului internațional, laureatul Premiului Lenin și al primului stat socialist din lume. Pe Lenin este conștient și iubitor, devenind un simbol al gândirii și practicilor revoluționare. Lenin a intrat în istoria mai mare și mai eroică: gândirea înaripată, neîmpăcată contra asuprii, pasiunea revoluționară. Genul Marx și Engels, Lenin a dezvoltat creator marxismul, înțelegându-l și exercitând o asemenea influență profundă asupra destinelor popoarelor, ca marxism-leninismul. În viața și a năzuțelilor și intereselor viitoare ale popoarelor rezidă în noi este secolul leninismului birnicilor. De aceea, în aniversarea cu profunză, venerabilă 93 de ani de la nașterea popoarelor adevărate sale spre fericire.

Darul

Pove

ADUNAREA sătenilor s-a sfârșit târziu după miezul nopții.

În clădirea sovietului era cald. Încăperea era plină de fum de țigară.

Răgușiți de-a binelea după atita sporovăială, țărăni hotărâți la urmă să-și spună toate gândurile și frământările chiar lui Lenin.

— Il trimitem pe Ivanov la Moscova — spuse președintele comitetului executiv de plasă.

În dimineața următoare, au venit să-l petreacă pe Ivanov o mulțime de oameni. Nici unul nu mai conținea cu sfaturile:

— Vezi să-și spui tot lui Lenin, să nu-ți ascunzi nimic. Dacă e ceva la noi cum nu trebuie, ne spune el Lenin ce să facem.

Delegatul și-a luat rămas bun de la toți și a pornit-o zorit către gară, ca să prindă un tren. În vremurile acelea grele, trenurile nu aveau mers regulat și circulau în funcție de lemnele folosite drept combustibil, de buna dispoziție a mecanicului, precum și de stăruințele călătorilor.

În sfârșit, pufăind de zor, locomotiva a urnit trenul care stătuse aproape o zi în gară. Lui Ivanov tot nu-i venea să creadă că merge la Lenin.

După două zile de drum, trenul sosi la Moscova. Era seară. O dată coborât pe peron, Ivanov uită numaidecât de toate neplăcerile călătoriei. Acum i se părea că nu el, ci altcineva călătorise trei stații pe tampon, ținându-se ca vai de el. I se părea că altul și nu el răzbise cu chiu cu vai, injurând de mama focului, în vagonul cu sobiță al ostașilor, agitându-și mâna în care ținea strâns delegația dată de comitetul executiv. Atunci, cind răzbise în vagonul acela, își ștersese cu mîneca scurtei imblănite fruntea bronșită de sudoare și spusese triumfător:

— Mă duc la Lenin, fraților!

Admirându-i stăruința cu care luptase ca să răzbească în vagonul lor, ostașii, adunați ciotcă în jurul sobiței încinse, se mai strînseră un pic, chemându-l între ei:

— Vino-neoa, unchiule!

— Ești tare, nene — grai unul dintre ostași pe un ton respectuos. Ai fi bun să te luăm pe front, să te bați cu alții.

— Ehe, flăcăule, noi ne-am bătut destul; uite, am șizeci de ani — răspuse Ivanov cu demnitate. — Dacă nu vă e cu supărare, fraților, aș îndrăzni să cer și eu o cană de apă clocotită pentru ceai...

AMURGEA. Tot oprind rarii trecători, Ivanov îi întreba pe fiecare cum poate ajunge acolo unde stă Lenin.

— Da' ce-ți trebuie să știi? — îl întrebă unul cu glugă ostășească în cap, măsurându-l cu privirea.

Cu mâinile înroșite de ger, omul trăgea după el o săniușă cu o legăturică de lemne și cu o căpăjină de vacă, ce-și sticlea ochii în pustiul cerului cenușiu.

— Cam semeni a speculant — observă în dușmănie omul cu glugă, cîntărindu-l încă o dată pe Ivanov. Te văd sătul. Ce nevoie ai de Lenin? Oi fi vrind să te plîngi de impozite? Voi știți ascundeți grînele în gropi și n-ați da omului nici o bucată de piine!

Furios, necunoscutul dădu să se îndepărteze, dar se opri și, întorcîndu-se către Ivanov, îi spuse ceva mai binevoitor:

— Poate nu vrei să te plîngi de impozite și oi fi avînd cine știe ce altă treabă cu Lenin? Ei hai, vino cu mine să-ți arăt. Tot mi-e în drum.

Mergeau fără să schimbe o vorbă.

Era la sfîrșitul lui februarie și gerurile stăruiau încă. Felinarele abia clipeau, înșirîndu-se ca niște picături de untdelemn în picla cenușie a nopții. De jur împrejur era liniște. Numai zăpada scîrțîia sub picioare și, în răstimpuri, scînceau tălpii săneci.

— Uite c-am ajuns — spuse omul. — Eu o iau la stînga, dumneata mergi drept înainte. Acolo ai să-l găsești pe Lenin.

Ivanov își săltă capul, cercetă zidul înalt de piatră cu turnuri pe la colțuri, palatele vechi cu cruci pe turle, și se întoarse neîncercător:

— Nu care cumva minți, omule? Să fie oare așa de întineric în Kremlin?

— Bate și...

mai știi!

Ivanov nu îndepărteze...

neapăta mai ave...

COMANDAN...

treburilor Cor...

trebă ce să fa...

luminat de zi...

dimir Ilici. Pr...

funcționarul d...

să scape de t...

de trei ori în...

mite barba, d...

Lenin l-a p...

așteptare era...

numaidecît cu...

Introdus în...

rat. Cabinetul...

Pe birou se af...

de călimări și...

suna într-una...

rîndu-și scuze...

curios, încăpe...

Soarele lum...

scipeau de d...

Erau așa de r...

închipui cînd...

Tot cercetînd...

din cada de s...

rînduite între...

pe pereți — de...

către ușă. Voi...

pe Lenin. Dai...

oprea fumatul...

loc în buzunar...

Lenin e frig...

toare. Soba era...

Moscova, nu s...

aminte de disc...

— E cam fri...

B. G. Tiplakov

LENIN ÎN MIJLOCUL ȚĂRANILOR

când Lenin afiși de vorbit la telefon. — Aveți o hăinuță cam subțirică... Ați putea răci...

— Crezi? — întrebă, zîmbind, Lenin.
— Ce să mai cred! Eu sînt cu cojocul pe mine și tot simt frigul... Ar trebui să vă păziți, Vladimir Ilici. Dacă aveți nevoie de ceva, spuneți oamenilor. Noi, cu multă plăcere...

— Patrusprezece grade e o temperatură normală, tovarășe Ivanov — replică Lenin. — Eu sînt obișnuit cu temperatura asta.

„Proastă obișnuință, își zise în sinea lui Ivanov. Toate lemnele le dă pe la spitale și pe la orfelinate. N-are grijă de el. Văd aicea o mulțime de lume, dar ce folos? Ar fi nevoie de un gospodar, care să nu îngăduie una ca asta...”

VAGONUL ticsit de oameni se legăna și huruia la împreunarea șinelor. Coccoțat pe banca de sus, Ivanov pufăia de zor din țigară. Dinaintea ochilor tot mai vedea fața vioaie a lui Vladimir Ilici, cu bărbuța roșcată, cu ochii încrețiți și ret și cu risul acela atît de vesel. I se părea că ei doi mai vorbesc încă despre război, despre predarea obligatorie a surplusului de produse alimentare, despre piinea necesară armatei și muncitorilor. Vorbiseră de toate. Lenin nu uitase să-l întrebe ce gîndesc oamenii de la el din sat, cum ajută comitetul executiv sărăcimea.

„E de-ai noștri, zău așa!” își zise mulțumit Ivanov, cu gîndul la Lenin.

În vagon era cald. Muiat de căldură, delegatul își șterse sudoarea de pe frunte și se încruntă deodată: își aduse aminte de soba aceea abia căldută.

„Ce, e greu să se întîmple o nenorocire?... îl fulgeră un gînd. Ca nimica poate să răcească... Las' că mă-n-torc eu în sat și vorbesc neapărat cu oamenii despre treaba asta”.

★

Consiliul Apărării era întrunit în ședință. Un specialist militar, vădit nemulțumit de tot ceea ce trebuia să spună, prezenta un raport asupra situației de pe fronturi, jucîndu-și necontenit în mină ochelarii scoși de pe nas.

— Victoria asupra lui Kolceak, oricît ar fi ea de mare, n-a făcut ca situația generală să fie mai puțin îngrijorătoare. Armata are nevoie de armament, echipament și piine. Piinea e chiar mai necesară decît munițiile, pe care noi le luăm de la inamic. Din păcate, aprovizionarea cu piine a ostașilor se face numai prin rechiziții de la țărani. Ce ne arată asta?..

Deodată se auzi un rîs ușor. Mirat, specialistul militar se uită prin lentilele ochelarilor la Lenin.

Vladimir Ilici rîdea tot mai tare și cu un rîs tot mai contagios:

— Formidabil! Formidabil! Priviți...

Zicînd acestea, Lenin întinse membrilor Consiliului, rînduiți în jurul mesei, un ziar, arătîndu-le o știre însemnată cu creionul verde. Abia stăpînindu-și zîmbetele, citiră cu toții o știre a agenției ROSTA din 25 februarie 1919, în care se spunea că la ședința comitetului executiv al plasei Milinovo din județul Sudogodsk, țăranul Ivanov, întors dintr-o delegație la Moscova, a spus că Lenin, aprobînd politica comitetului lor executiv, îi salută și le mulțumește din toată inima. Tovarășul Ivanov a arătat totodată că Lenin lucrează într-o locuință prost încălzită. În legătură cu aceasta, comitetul executiv de plasă a hotărît să-i trimită tovarășului Lenin un vagon de lemne, iar în caz de nevoie să-i monteze în locuință o sobă de fier.

— Avem noi oare dreptul să ne îndoim? — îl întrebă deodată cu asprime Vladimir Ilici pe specialistul militar, care stătea descumpănit de-a binelea. De unde părerea asta că țăranul nu susține armata? Trebuie să-i dovedim prin fapte țăranului că noi apărăm interesele întregii țărăni muncitoare. Cînd oamenii se vor convinge că partidul nostru nu are alte interese decît interesele poporului, n-o să mai fie nevoie de rechiziții. Dacă credeți că nu-i așa, vă rog să-l întrebați pe delegatul care a fost la mine. Dealtmînteri, cred că în curînd o să-mi aducă o sobă de fier...

În clipa aceea, pe chipul lui Lenin lunecă un zîmbet blînd și ochii îi sclipiră vesel în adîncul lor.

În romînește de IGOR BLOCK

București, Bd. Magheru

DRUMURI NOI

Mersului cu căruța și cu carul domol, i s-a adăugat treptat motorul, care a dat roților o viteză cîndva nebănuită. Deodată cu motorul au pornit-o la drum mai repede și oamenii, recoltele, fierul, pădurea și piatra. Pe toate drumurile țării circulă-n lung și-n lat, de dimineața pînă seara, sumedenii de mașini, toate încărcate, toate cu rosturile lor, toate cu o fință bine știută...

O mașină mare, cit un vagon de tren, circulă însă de la o vreme mai altfel decît celelalte mașini și nicio-dată nu merge singură ci în șir cite trei, cite patru, cite cinci... Simbăta, ca și într-alte zile, au toate o singură direcție: București, iar duminica seara știrurile de autobuze se întorc fiecare de pe unde au plecat.

Noi bucureștenii ne obișnuisem să vedem coborîndu-se din marile și luxoasele autobuze albastre și roșii, chipuri de prin alte țări: roșcovani, blonzi, sau mai tucirii, unii vorbind ceha, alții nemțește, ungurește, franțuzește... Ne obișnuisem să-i vedem cu geamantane cu etichete colorate, umblînd prin toată țara, la munte, la mare, prin păduri, prin sate, uimindu-se de atîta bogăție a pămîntului, de atîta bunătate și ospitalitate a oamenilor, de frumusețile aflate la tot pasul... Dar toată iarna și o bună bucată din primăvara noastră aceste autobuze au adus o seamă de călători care nu veneau nici cu etichete, nici cu pantalonii scurți, nici de peste mări și țări: ele aduceau în capitala țării sătenii satelor noastre mai îndepărtate, colectivității gospodăriilor bogate, oamenii muncitorilor felurite ale ogoarelor, ale marilor crescătorii de animale.

Șirul autobuzelor se oprea în inima orașului, în Piața Republicii, la Uzi-nele Grivița Roșie, pe șantiere, pe marile bulevarde. Coborau din autobuzele căptușite în plastic și cu ferestrele albastrii tineri și vîrstnici, fete, băieți, neveste frumoase, bărbați voinici. Veniți din cîmpul vîntului subțire, dintre dealuri și văi, ori de pe la munte, noii călători măsurau din ochi și din vorbe tineretea mîndră a orașului, frumusețile nemai-văzute dar auzite de ei și pășeau pe asfaltul bucureștean cu siguranța și hotărîrea omului stăpîn — căci blocurile cele mari și înalte, vitrinele bogate dinapoia geamurilor, vrafurile de mărfuri și materiale ca și hambarele orașului, își aveau într-un fel obirșia și pe la ei.

Cu căciula dată pe-o ureche, moș Gligore părea între blocurile Gării de Nord stîncă neclintită din stîncă marilor construcții. Bădița Stan, frunțaș în colectivă de mină cu lelea Floarea, trecînd pe bulevardul Magheru, printre straietele orașenești cam toate la fel, păreau Făt-Frumos și Cosinzeana abia scoboriți din șaua de aur a calului năzdrăvan. Costumele țărănești, întotdeauna frumoase și bine cumpănite pe umeri și pe mijloc de meșteșugului acului, ai dimiei, postavului și cojocului, făceau ochii bucureștenilor să se uite lung după ei...

Ca să ajungă la București altădată îi trebuiau omului pierdut pe moșiile Bărăganului sau în desigurile muntoase, zile întregi și o desagă de merinde. Azi, în cîteva ore autobuzul îl duce ca vîntul. Ieri, țăranul nu venea în București decît la judecată și rar de tot să facă vreun tîrg, și chiar atunci făcîndu-l, tot el ieșea pătălit. Azi, Oficiul Național de Turism „Carpați” îl plîmbă prin oraș, îi arată frumusețile lui, îl duce prin muzee și pe urmele luptătorilor pînă la ultimele fapte din oraș care îi arată pe viu biruința socialismului... Tot ieri, cînd dintr-un sat pornea cite unul cu vreo plîngere la domnie, nu se mai știa dacă se mai întoarce au ba, iar fetele, femeile și babele aproape că nu mergeau decît pînă-n satul vecin. Dar zilele trecute, cînd am văzut-o pe mătușa Smaranda în Piața Scînteii frecîndu-se la ochi, și pe băietanul Gheorghită cumpărînd un toc cu pastă, mi-am spus, nu ca Păcală de altădată, scuipîndu-și în sîn „astea-s vedenii”, ci simplu: acestea sînt adevărurile vieții noastre noi!

Smaranda și-a reluat locul în fotoliul adînc și moale. Moș Gligore, în autobuz, dădea mulțumit din cap. Gheorghită s-a așezat lîngă volan și motorul s-a pornit din nou.

— Și-acuma unde ne mai călătorești, tovarășe?

— La Marea Adunare Națională, pe cheul Dimboviței, în cartierul Floreasca și pe urmă pe la Stadionul „23 August”...

Și s-au dus și s-au tot dus prin tot orașul ca să-l vadă, ca să audă și ca să aibă ce povesti și celorlalți cînd se vor întoarce acasă: povestiri adevărate, povestiri noi, povestiri frumoase!

BARUȚU T. ARGHEZI

n, oeniale
al Uniunii
umete lui
Titan al
e proiecta
nfrind, va
operel lui
u invata
menilor, a
rolul vieții,
vîns. Seco
progresele
atât tuturor

ovski

ă. Te-or fi așteptînd,

ia. Își zise să nu se
u toate că pînă dimi-
mult și bine.

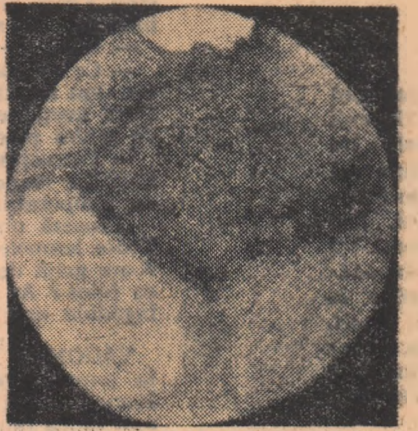
telefonă directorului
or Poporului și în-
e a venit de cum s-a
is ca să intre la Vla-
ă elibereze permisul,
ușurat: era bucuros
uitor, care îi arătase
ului, o dată cu coga-
ne în pumn.
a amiază. În sala de
oți voiau să se vadă

țămase oarecum mi-
se poate de simplu.
i scrisori, o garnitură
tur verde. Telefonul
Lenin receptorul, ce-
asta cerceta din nou,

și în dulapul mare
le aurite ale cărților.
Ivanov nici nu-și putea
să le citească.
ncăpere — palmierul
ou, scaunele vieneze
a de piele, hărțile de
ceteșor și se îndreptă
și să nu-l împiedice
înte de tăblița care
tri punga cu tutun la
u că în cabinetul lui
oa cu plăci străluci-
u prea sînt lemne la
Ivanov, aducîndu-și
I lui de astă-noapte.
ici — spuse delegatul,

EXISTĂ VIAȚA PE ALTE PLANETE?

Planeta Marte

ȘTIINȚĂ PENTRU TOȚI • ȘTIINȚĂ PENTRU TOȚI • ȘTIINȚĂ PENTRU TOȚI

De-a lungul veacurilor, numeroși savanți, filozofi, scriitori și chiar ne-specialiști au purtat discuții aprinse în jurul problemei, dacă există sau nu viață pe alte planete. Desigur că în unele cazuri senzaționalul a silit pe autori să uite de cercetările științifice și să dea frâu liber imaginației, să descopere astfel minunate povești despre oameni cu înfățișări ciudate care ar locui, chipurile, pe alte planete. Între altele, teoriile după care Pământul ar fi fost vizitat de către ființe venite de pe alte planete, nu au nici o confirmare științifică. Ele rămân deocamdată interesante numai ca povestiri bazate pe fantezie.

Giordano Bruno avea dreptate!

Totuși știința nu respinge ideea existenței vieții pe alte corpuri cerești. Astăzi sînt acceptate pe deplin de către știință ideile înaintate ale marelui filozof din perioada Renașterii, Giordano Bruno, care afirma că în Universul nemărginit există nenumărate Pământuri — planete care se învîrt în jurul Soarelui lor și care sînt locuite de ființe vii, asemenea celor de pe planeta noastră. Pentru aceste păreri — îndrăznețe în acea perioadă — biserica l-a condamnat pe marele filozof la moarte prin ardere pe rug. Execuția a avut loc în ziua de 17 februarie 1600 în Piața Florilor din Roma. Din flăcările care îl învăluiau, ultimele sale cuvinte au răsunat așa de puternic, încît s-au păstrat pînă în zilele noastre: „Pe mine mă puteți arde, dar adevărul spuselor mele nu-l puteți distruge. Secolele viitoare mă vor înțelege și mă vor prefui”.

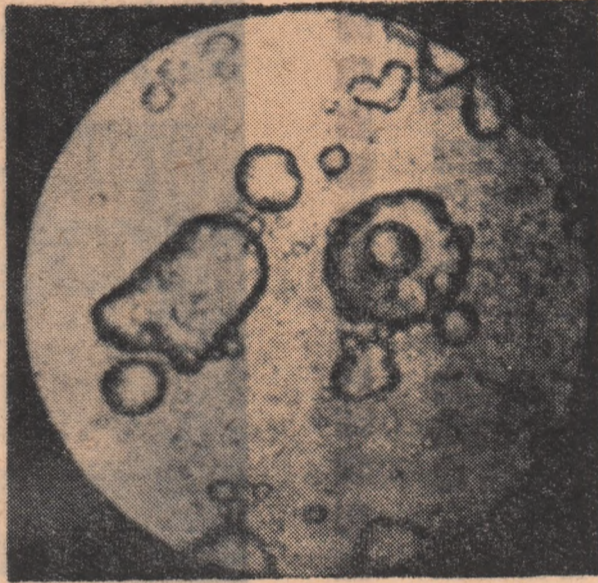
„Taina” vieții pe Pământ

Viața nu este ceva supranatural! Ea nu a apărut pe Pământ datorită vreunei întâmplări „fericite” sau bunului plac al unor presupuse divinități. Viața este o însușire a materiei! Ea este o formă foarte complexă și superioară a materiei în continuă mișcare. Știința ne arată că viața nu poate exista în afara materiei. Așadar, nu există nici viață „dincolo de mormint” și nici o „lume a spiritelor” care să fie „nevăzută” și pe care știința să nu o poată cerceta.

Viața se dezvoltă în Univers numai acolo unde există toate condițiile necesare pentru dezvoltarea ei. Apariția vieții pe Pământ s-a datorat faptului că planeta noastră a dispus de apă, aer și temperatură prielnică, într-un cuvînt de tot ce-i trebuia vieții pentru dezvoltarea sa.

Oamenii de știință au stabilit că materia vie conține în ea patru elemente principale, care nu lipsesc niciodată din organismul plantelor, animalelor sau microbilor. Aceste elemente sînt carbonul, hidrogenul, oxigenul și azotul. Combinate în diverse feluri, ele formează substanțele complexe din care este constituită materia vie. Pe baza acestor date, savantul

sovietic Oparin a descifrat „taina” vieții pe Pământ. El a stabilit că viața pe planeta noastră a apărut acum 3 miliarde de ani, din materia lipsită de viață. Un timp foarte îndelungat a trebuit ca elementele amintite mai sus să se combine în mod foarte complex, pînă cînd în cele din urmă să se formeze proteina. Aceasta apoi de-a lungul milioanei de ani s-a separat în unități distincte, care poartă numele de coacervate. Dezvoltarea acestora a permis trecerea treptată de la materia lipsită de via-

Coacervate privite la microscop

ță la materia vie. Aceasta, o dată formată, a evoluat. De-a lungul altor milioane de ani au apărut rînd pe rînd plantele, animalele simple (inferioare), apoi animalele superioare și în cele din urmă — acum 900.000 de ani — a apărut și omul. El se trage din strămoși comuni cu cei ai mamuțelor de azi. Munca l-a creat pe om! Această muncă în comun a dezvoltat mai întîi vorbirea și apoi creierul omului-mamuță, care a început să gîndească. Astfel începe istoria neamului omenesc.

În ceea ce urmează, ne vom convinge că viața se poate dezvolta și pe alte corpuri cerești, peste tot unde se găsesc condițiile necesare.

„Canale” care nu-s canale!

Interesul pentru problema vieții pe alte corpuri cerești a crescut mult o dată cu apariția poveștilor despre canalele planetei Marte. În 1877 astronomul italian Schiaparelli a descoperit pe suprafața planetei Marte niște linii drepte, uneori duble pe care le-a denumit „canale”. Mai tîrziu alți astronomi au confirmat această descoperire. Astfel, astronomul P. Lowell a construit chiar un observator astronomic special pentru cercetarea planetei Marte. El nu numai că a confirmat pe deplin existența liniilor drepte pe planetă, dar a și descoperit altele noi. În 1909 marele cercetător al planetei Marte, G. A. Tihov, prin anumite fotografii obținute asupra planetei Marte, a îmbogățit numărul canalelor descoperite.

Totul ar fi fost în ordine dacă încă de pe vremea lui Schiaparelli și Lowell nu se nășteau povești senzaționale în jurul acestor „canale”. Chiar acești astronomi împărtășeau părerea că liniile drepte descoperite sînt canale adevărate construite de iscusii ingineri martieni pentru pomparea apei de la poli înspre ecuator. Astfel povestea canalelor s-a răspîndit repede.

Adevărul în-ă este cu totul altul. „Canalele” planetei Marte, nu-s canale! După cum au dovedit ultimele cercetări, acestea reprezintă o aglomerare de mici detalii diferit colorate, de formă neregulată. Ele nu sînt construcții artificiale, ci detalii naturale ale suprafeței planetei. Așadar planeta Marte nu este locuită de ființe asemenea oamenilor.

Totuși, cercetările științifice arată că planeta Marte prezintă o serie de condiții

favorabile dezvoltării vieții într-o formă inferioară. Astfel, apa sub formă solidă (la poli) și de vapori (în atmosferă), temperatura puțin mai aspră decît pe Pământ, atmosfera ce pare a fi destul de groasă și în care abundă bioxidul de carbon, oferă condiții favorabile vieții. Academicianul sovietic Gabriel Tihov și-a consacrat aproape întreaga viață cercetării planetei Marte, făcînd o serie întreagă de comparații între suprafața planetei Marte și anumite regiuni de pe Pământ. El a ajuns astfel la concluzia că petele întunecate de pe Marte care își schimbă culoarea o dată cu anotîmpul, reprezintă de fapt regiuni cu vegetație. În ultimul timp au fost aduse și alte dovezi convingătoare în sprijinul existenței unor plante la suprafața planetei Marte. Stația interplanetară sovietică „Marte 1”, care în jurul datei de 1 iunie 1963 va trece prin apropierea planetei Marte, va îmbogăți desigur cunoștințele noastre despre această interesantă planetă.

Recent, oamenii de știință au descoperit resturile unor plante și animale mici imprimate în anumite meteorii veniți din spațiul dintre planete. Această descoperire constituie o nouă dovadă convingătoare a existenței vieții pe alte planete.

Dincolo de familia Soarelui

Problema cercetării existenței ființelor raționale, asemenea oamenilor, îi frămîntă de multă vreme pe oa-

menii de știință. Noi nu sîntem singuri în Univers! Ființe asemenea pămintenilor pot exista pe zeci de mii de alte planete.

Dincolo de familia Soarelui, la distanțe enorme, se găsesc alte stele în jurul cărora, după cum au stabilit savanții, există planete. Unele dintre acestea se pot asemăna foarte bine cu Pământul. La suprafața lor trebuie neapărat să existe viață, chiar ființe asemenea oamenilor. După calculele academicianului sovietic Fesenkov, la fiecare milion de stele există cîte o planetă locuită. Astfel, în Universul nesfîrșit trebuie să existe un număr infinit de planete locuite!

Vom comunica oare cu ființele raționale de pe alte corpuri cerești? Se pare că în viitor, o dată cu dezvoltarea științei și tehnicii, acest lucru va fi într-un totuși posibil. Vor fi desigur greutăți în stabilirea „limbajului comun”. Din cauza distanțelor enorme dintre stele, chiar o legătură cu steaua cea mai apropiată de sistemul solar, va dura mult timp. „Mesajul” va ajunge la destinație după 4,3 ani (pentru steaua Proxima Centauri — cea mai apropiată de noi), apoi „răspunsul” va trebui să călătorească pe calea undelor încă 4,3 ani. O singură „convorbire” va dura în jur de 9 ani. Pentru stelele depărtate, însă, va dura zeci și sute de ani. Totuși, viitorul ne rezervă și rezolvarea acestor probleme complicate. Cu ajutorul științei oamenii pot face adevărate minuni.

ION CORVIN SINGIORZAN
cercetător științific
la Observatorul astronomic
din București
al Academiei R.P.R.

CONSTATĂRI SEMNIFICATIVE

ina nu demult se credea, chiar și în rîndurile oamenilor de știință, că viața este posibilă numai în condițiile pe care le oferă planeta noastră pe suprafața ei cuprînsă între cele două cereuri polare. Potrivit cu această concepție se admitea, bunăoară, că în adîncul mării și oceanelor cit și pe vîrfurile înalte ale munților, veșnic acoperite cu zăpadă, nu pot fi întîlnite nici un fel de plante sau animale. Frigul și căldura excesivă ca și presiunile înalte, se spunea atunci, distrug orice formă de viață.

Cercetările mai recente, întreprinse de către oameni de știință, au scos la iveală date noi și interesante care vin să infirmе vechile concepții. Dacă înainte se credea, de pildă, că la temperaturile foarte joase (-250° C — -273° C) încetează orice formă de viață, experiențele au arătat că anumiți spori ai bacteriilor și mușcăturilor, ca și chisturile protozoarelor, supraviețuiesc chiar unui frig de -273° C. Dar nu numai formele inferioare de viață, cum sînt spori, bacteriile etc., pot rezista la asemenea temperaturi joase. Există și multe plante superioare care, acimatizate treptat, au ajuns să supraviețuască și la o temperatură de -253° C. Așa este, bunăoară, cazul agrisului negru, cu care s-au realizat experiențe interesante în acest sens la Stațiunea de climat artificial a Academiei de științe a U.R.S.S.

Și în rîndul animalelor există unele care pot rezista la temperaturi foarte joase. Unii viermi (viermii nematoizi) supraviețuiesc unei temperaturi de -273° C. Pisicile și gîștele trăiesc chiar la o temperatură de -110° C.

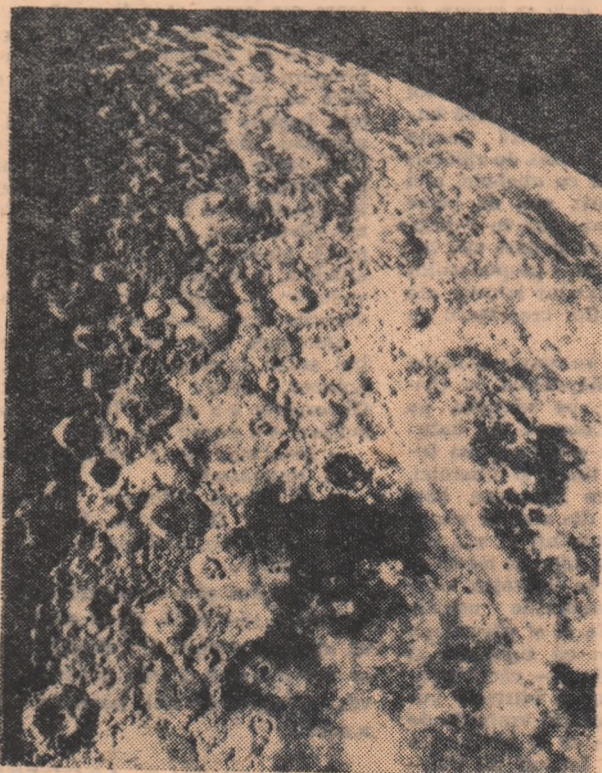
Nici temperaturile ridicate nu pot împiedica existența vieții. Aceiași spori, care pot rezista la temperaturi de -273° C, suportă bine și o temperatură de +170° C. (să nu uităm că apa fierbe la +100° C). De asemenea, semințele unor arbori (stejar, brad etc.) rămîn capabile să germineze chiar după ce au fost supuse unei temperaturi de +120° C.

Presiunea este un alt factor care exercită o mare influență asupra vieții organismului. Se știe, de pildă, cît de greu suportă omul diferența de presiune de la poalele și de pe vîrfurile unei munte înalt. Există însă viețuitoare (circa 300 de specii de animale și bacterii) care trăiesc în mări și oceane la o adîncime de peste 7500 de metri și care suportă presiuni de sute și chiar de mii de atmosfere cu care apasă straturile de apă asupra lor. Experiențele au arătat că spori unor bacterii și mușcăturilor pot suporta o presiune de 17.600 de atmosfere, viermii nematoizi — 800 de atmosfere, albinele — 520 de atmosfere etc.

Există de asemenea dovezi că nici chiar timpul îndelungat nu poate distruge unele forme de viață. Nu demult, oameni de știință din Uniunea Sovietică, din R.F.G. și din alte țări au reușit să readucă la viață anumite organisme care au trăit cu 100-300 milioane de ani în urmă și care s-au păstrat în unele părți în scoarța pămîntului.

Din toate acestea rezultă că organismele vii nu sînt nici pe departe atît de sensibile cum au fost considerate multă vreme, ceea ce dă oamenilor de știință posibilitatea să tragă concluzia că viața ar fi posibilă în Univers pe o serie întreagă de alte planete.

S. LAZAR

Suprafața a Lunei

DIN TOATĂ LUMEA

AGENDA INTERNAȚIONALĂ

● În cadrul Comitetului celor 18 state pentru dezarmare, cuvântarea din 10 aprilie a reprezentantului R. P. Romine, G. Macovescu, a stîrnit un viu interes. Reprezentantul țării noastre a relevat în ce constă „plata de încercare” a tratativilor privind etapa I a procesului de dezarmare, punind față în față cele două propuneri — cea sovietică și cea americană. Planul american, preconizînd reducerea, în această etapă, doar cu 30 la sută a vehiculelor transportoare de arme nucleare „nu ar reduce practic cu nimic pericolul declanșării unui război nuclear”. Eliminarea de la început a pericolului declanșării războiului nuclear se poate înfăptui numai pe calea arătată de planul sovietic care prevede lichidarea încă din etapa aceasta, a tuturor mijloacelor de transportare la țintă a armelor termonucleare — a arătat reprezentantul țării noastre.

● În capitala Franței a fost dat publicității comunicatul sesiunii Consiliului ministerial al S.E.A.T.O. care a durat trei zile. Acest document reflectă încă o dată conținutul agresiv al pactului S.E.A.T.O. Comunicatul final se ocupă de noile măsuri pe care participanții la acest pact le consideră utile în vederea reprimării mișcării de eliberare națională din Asia. Asupra mijloacelor preconizate în vederea atingerii acestui scop nu se spune nimic explicit în comunicat, dar evenimentele arată clar că membrii acestui pact agresiv nu se dau înapoi nici de la cele mai josnice metode. Secretarul de stat al S.U.A., Dean Rusk, de pildă, în cadrul sesiunii, a elogiat presiunile dezlănțuite de forțele americano-diemiste în Vietnamul de sud, unde asasinatelor în masă, otrăvirea fîntinilor, războiul chimic împotriva populației pașnice, incendierea egoarelor și altele de acest fel sînt la ordinea zilei.

● În Laos se pot constata deja urmările neaste ale sesiunii Consiliului S.E.A.T.O. care a avut loc la Paris. Pentru a crea un pretext de intervenție, o serie de elemente corupte au săvîrșit asasinat și alte acte teroriste împotriva populației și a persoanelor cu vederi democratice din armată și administrație de sub conducerea lui Savanna Fumana. În același timp presa și agențiile americane răspîndesc știri despre o prețioasă agravare a situației în Laos, care ar fi, chipurile, o urmare a unor disensiuni în sinul forțelor patriotice loajiste staționate în Valea Ulcioarelor. Generalul Sinkapo, reprezentant al Comandamentului suprem al forțelor armate ale Patet-Lao a primit pe membrii Comisiei internaționale pentru Laos căroră le-a declarat că nu este vorba de disensiuni în sinul forțelor patriotice și că încordarea din Valea Ulcioarelor se datorește acțiunilor provocatoare ale ofițerilor reacționari cu înclinatii proamericane.

● În lumea întreagă sînt în curs mari acțiuni ale partizanilor păcii vîdînd intensificarea campaniei de primăvară în favoarea dezarmării și a păcii. 6 000 de persoane au manifestat la New York, în fața sediului Organizației Națiunilor Unite, cerînd încetarea imediată a experiențelor nucleare efectuate de S.U.A., curmarea curselor înarmărilor și a „războiului rece”, efectuarea dezarmării generale și totale. În Anglia a avut loc un mare marș antinuclear Al-dermaston-Londra, pe o distanță de 100 de kilometri la care au participat în jurul a 17 000 de persoane. La marș a luat parte și Manolis Glezos, eroul național al Greciei, care se află în Anglia. Mitingul final din Hyde Park a reunit 80 000 de oameni.

În asemenea colibe mizere trăiau argafii pe moșia proprietarului francez Borgeaud din Algeria. Guvernul algerian a hotărît de curînd să exproprieze această moșie.

SĂNĂTATEA COSTĂ SCUMP

„Luxul” de a fi bolnav în Franța ca și în oricare țară capitalistă înseamnă că trebuie să ai bani mulți. Într-o recentă conferință de presă, președintele Kennedy arăta situația disperată a bătrînilor din Statele Unite, lăsați fără asistență medicală, fără aziluri, fără nici un fel de înlesnire a bătrîneții lor. Și în situația asta se află aproape un sfert din populația Americii.

În Franța, de pildă, în ultimul timp taxa pentru a fi transportat la spital de o ambulanță s-a scumpit cu 50 la sută. Adică 25 de franci noi transportul la, dacă bolnavul locuiește ceva mai departe trebuie să plătească o diferență de taxă care se urcă pînă la 2,40 franci noi, atît la transportarea la spital cît și înapoi la domiciliu. De asemenea, s-a scumpit ziua de spitalizare cu 13 la sută, s-au mărit taxele pentru analize.

Îată cum arată, printre altele, „grija” pentru om în țările capitaliste.

IMPERIUL COLONIAL PORTUGHEZ

Portugalia se întinde ca o fișie îngustă de pămînt în apusul Europei. Suprafața ei nu depășește 92 181 km pătrați (fiind cam de două ori și jumătate mai mică decît a țării noastre), iar numărul locuitorilor nu trece de 9 200 000. Și totuși această țară mică are în stăpînire colonială teritorii care depășesc de peste 20 de ori propria ei suprafață,

teritorii pe care trăiesc 12 500 000 de oameni. În adevăr coloniile portugheze se întind pe o suprafață de 2 085 000 km pătrați. În Asia mai trăiesc încă sub girba ciul colonialiștilor portughezi cei 215 000 de locuitori din Macau și cei 520 000 de locuitori din Timor. În Africa se află în robie portugheză poporul angolez (4 605 000 de oameni) și cel din Mozambic (6 329 000 de locuitori), populația din Insulele Capului Verde (195 000 de locuitori), din Guineea portugheză (570 000 de oameni) și din insulele Sao Toma și Principe (84 000 de locuitori).

Statul portughez este unul din cele mai vechi state coloniale din lume. În unele din colonii cum ar fi Angola sau Insulele Capului Verde, jaful durează de aproximativ 500 de ani, în timp ce în Guineea portugheză, colonialiștii au profitat de împrejurare ca să-și instauraze samavolnicia de-abia spre sfîrșitul veacului trecut. Mai vechi sau mai nou, colonialismul este însă la fel de urît de popoare, căroră nu le aduce decît mizerie, foame, boli, exploatarea cea mai crîcînenă. De aceea și popoarele care mai gem încă sub dominația portugheză se ridică la luptă pentru libertate. De doi ani guvernul portughez desfășoară un adevărat război colonial împotriva poporului angolez, unul din cele mai vechi popoare ale Africii. 60 000 de soldați înarmați pînă în dinți, trimiși aici de dictatorul Portugaliei, Salazar, nu reușesc, datorită cruzimii lor, decît să întelească lupta angolezilor. Pentru ce luptă băștinașii din Angola? Ei vor ca toate bogățiile țării — cafeaua și cacaoa, trestia de zahăr și bumbacul, diamantele și cuprul, sarea pe

care o scoot din mare și sursele hidroelectrice ale țării să aparțină adevăraților stăpîni ai țării — negri bantu care locuiesc aici din vremuri îndepărtate. Conștiința faptului că trăim în vremea prăbușirii definitive a rușinosului sistem colonial, precum și credința nestrănutată în cauza lor dreaptă, fac ca patrioții angolezi să dea peste cap planurile colonialiștilor portughezi care urmăresc să înăbușe focul răscolului. De cîte ori n-au arătat colonialiștii sfîrșitul luptelor din Angola! Lucrurile stau însă cu totul altfel. Partizanii angolezi controlează aproape 100 000 km pătrați din teritoriul țării. Este vorba de o adevărată armată de eliberare națională, care se bucură de sprijinul deplin al populației și care lovește pe colonialiști cu arme moderne capturate chiar de la... aceștia. Moralul și capacitatea de luptă a angolezilor sînt atît de mari încît pînă și corespondenții ziarului englez „Sunday Telegraph” care a vizitat regiunile unde se poartă lupta, a trebuit să recunoască că „e cu neputință ca ei să fie înfrinți”.

Exemplul patrioților angolezi însuflețește și popoarele din celelalte colonii portugheze din Africa. Iar dacă avioanele portugheze bombardează sălbatic în ultima vreme sate din Guineea portugheză, aceasta nu va putea frînge lupta pentru libertate a africanilor. Ca și alte imperii coloniale, imperiul colonial portughez își trăiește ultimele sale zile. Sfîrșitul lui este inevitabil.

R. ȚULESCU

În republica Sud-Africană continuă persecuțiile rasiale.

Portretul primului ministru Verwoerd L...

Din lumea capitalului

Spania continuă cumpărarea de armament din străinătate.

France și automobilul preferat l...

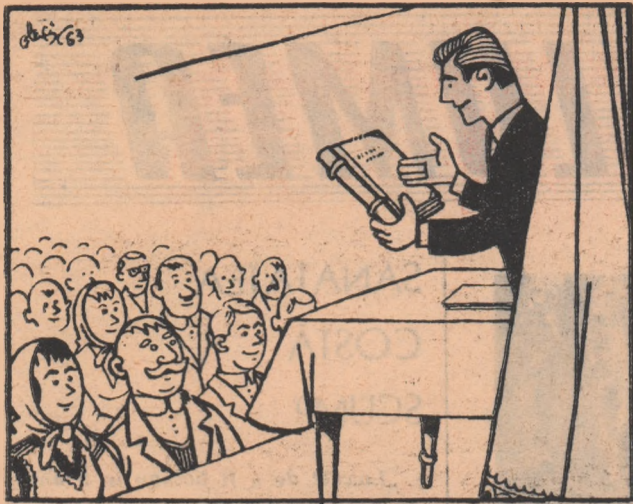
Generalul Mobutu duce tratative în țările occidentale pentru angajarea de ofițeri străini în armata congoleză.

Colonialistul: — Cu hainele astea pot să mă reintorc în Congo! L...

(Desene de NIG. NICOLAESCU)

DOCUMENTAR

— Da, tovarăși, sămînța aruncată aici, în sală, rodește și pe... ogoare!
(Desen de AL. CLENCIU)

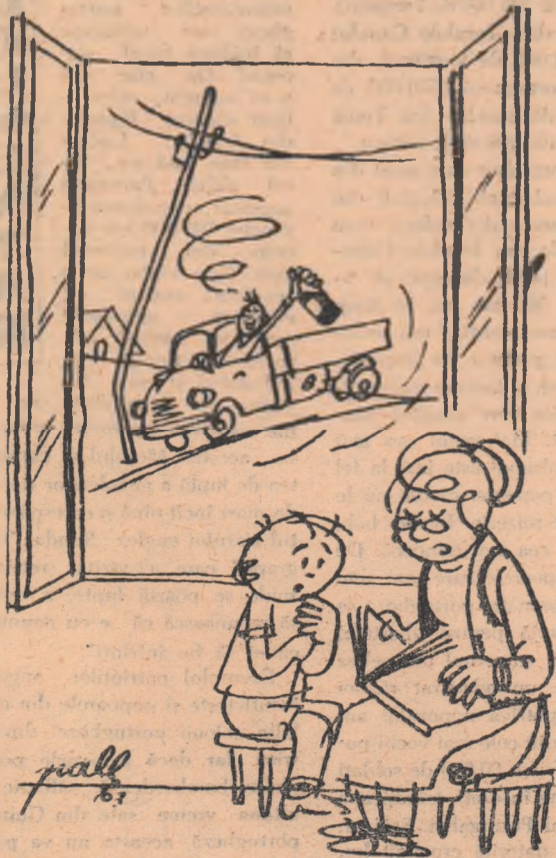
CARTEA VORBEȘTE...

Am prins în mină cartea, atît de scumpă mie
Și i-am vorbit, privind-o ca pe-o ființă vie:
— Noi sîntem, carte dragă, prieteni de demult,
Plăcut mi-a fost, în slove și-n stihuri să te-ascult.
Mi-ai dat în anii tineri atîtea-ndemnuri bune
Izvor mi-ai fost, de cîntec, și cuib de-nțelepciune,
O mină-alinătoare de întristări și dor,
O zare de lumină deschisă-n viitor,
Oglindă minunată a gândurilor mele.
Tovarășă de cale în drumul către stele,
Visînd înseninarea eternei poezii.
Tu, hrana vieții mele de fiecare zi,
Și vestitoarea bună a vremilor dorite,
De ce-ți sînt astăzi, parcă, privirile umbrite?
Ce griji și ce necazuri deodată te-au ajuns?
I-am pus o întrebare și cartea mi-a răspuns:
— N-am un temei anume, de griji sau de mihnire;
Niciînd nu mi-a fost dată mai multă prețuire
Și să mă plîng că lumea m-ar fi uitat? Nici gînd!
Dar am o supărare și eu, din cînd în cînd...
Să intru-n orice casă nu stau la îndoială
Dar uneori se-ntîmplă (desigur, din greșeală)
Ca smulsă de pe rafturi și dată cu-mprumut
Să mă ajungă soarta unui obiect pierdut.
Și nu mă simt prea bine, cînd după luni de zile,
Revin la mine-acasă cu mai puține file,
Cu un capitol lipsă sau chiar fără sfîrșit.
Și nici nu sînt de vină, cînd unii mă trimit
Să-nvăț pe-ngrijitorul frunțas de la piisacă
Cum se hrănește bine și cum se mulge-o vacă!
Sau cînd la cășărie se-aduce vreo broșură
Care tratează despre pomiviticultură!

Tudor Măinescu

Iubitul meu prieten, tu nu știi, citeodată,
Cum poate-o biată carte să fie maltrată,
Cu cîte foi întoarse mă-ntorc și eu ades,
Pe marginile albe cu scris mărunț și des.
Se iscălește unul pe pagini, unde-l vine
Și-și spune (cu cerneală) părerea: „Foarte bine!”
Aducă apoi data și locul anumit,
Dovadă să rămînă, pe veci, că m-a citit.
„Are-un destin și cartea”, ziceau demult latinii,
Și dacă sînt, cum spuneți, imaginea luminii,
Ursita mea pe lume e să v-aduc folos,
Purtați-vă cu mine așa cum scriu: frumos!

I-am spus zîmbînd: — Așa e, e drept ce spui, iubito...
Și cum era-n odaie cam frig, am învelit-o.

— ...și din zare se vedea, mare, se vedea venînd
Strîmbă-lemne...
(Desen de T. PALL)

Satiră și Umor

MOTIV SERIOS

Am fost de curînd în vizită la bunicii mei din Tuzla, comună frumoasă, mare, tăiată pe din două de șoseaua Constanța-Mangalia. Era într-o simbătă.

— Nu te duci diseară la bal? m-a întrebat bunicul.

— La care bal?
— „Balul primăverii”. E organizat de cîminul cultural, în sat la Costinești.

Nu m-am dus. Am preferat să rămîn acasă cu bătrînii. Nu-i văzusem de mult și-mi făcea plăcere să fim împreună. Ce-i drept, nici balul primăverii nu-mi ieșea din cap. „Ai văzut? Imi ziceam eu. Aici la Tuzla, cîminul cultural are grijă ca primăvara să nu treacă neobservată. Și desigur că balul nu e decît una din manifestările organizate în acest rîstimp. Da, fără îndoială că aici se desfășoară o bogată activitate cultural-educativă”.

În dimineața următoare, curios să fac cunoștință cu această bogată activitate, m-am dus pe la cîmin. Cîțiva oameni stăteau de vorbă în uliță. Fiind duminică, priveștiștea celor puși pe taclale nu m-a mirat. „Stau și oamenii de vorbă”, mi-am zis eu. Le dădurai binețe. Unul dintre ei mă rădăuîncose și le spuse îndată celorlalți al cui sînt și de unde viu.

— Dar de ce nu intrai în cîmin? i-am întrebat eu, observînd că unii au adus și cărți de preschimbare.

— Încă nu se poate. Abia mătură.

— Bine, dar e trecut de ora 10. De ce nu se respectă orarul?

— Cine să-l respecte? Noi? s-au apărut cei de față.

— Nu dumneavoastră, cor-

ducerea cîminului, directorul.

— Directorul nici n-a venit. A fost aseară la bal, în Costinești. O fi dormit și el mai mult.

Aflai că pe directorul cîminului îl cheamă Constantin Lupeanu.

— Și chiar dacă o să vină — mai spuse unul — crezi că o să fie mare lucru? Aș! Televizoru-i stricat, stratul de coji de semințe pe jos ețt palma, și-ncolo nimic. Slabă activitate, tovarășe. Numai filmul ce mai merge...

— Bine, dar directorul Lupeanu ce face, ce zice?

— Zice că nu-l ajută nimeni.

— Cu consiliul de conducere al cîminului n-a discutat?

— Cum să discute, dacă nu l-a convocat niciodată?

— Dar cadrele didactice, nu-l ajută?

— Cică numai trei ce mai lucrează, restul...

— Și directorul școlii ce spune? Nu ia legătura cu el?

— Taică-su nu-l ajută.

— Cine?!

— Da, chiar taică-su, Ion Lupeanu, că el e directorul școlii. Zice că are și alte treburi.

— Dar comisia de femei?

— Nici maică-sa nu prea are timp.

— Cum?!

— Da, maică-sa, Constantina Lupeanu, care e secretara comisiei de femei pe comună.

— Ar putea — am stărut

— să apeleze și la stația de radioficare, prin care eventual să anunțe programul săptămînal.

— El da, aici ai nimerit-o. Cu soția lui, într-adevăr, discută...

— Cu cine?!

— Cu soția — cum îți spun

— Elisabeta Lupeanu, care-i redactor al stației de radioficare cu jumătate de normă, căci e și învățătoare.

Tatăl — director de școală,

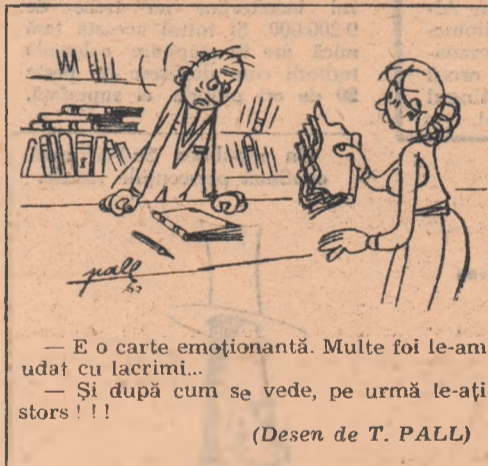
Greterul: — Te las cu bine... pin' la toamnă!
(Desen de T. IOANES)

mama — secretara comisiei de femei și învățătoare, soția — redactor al stației de radioficare și învățătoare... și cu toate astea, munca culturală merge așa de slab!

— De ce nu-l ajută? — am izbucnit eu.

— Ca să nu se spună după aceea că fac... famitiuță.

VIRGIL DRAGOȘ

— E o carte emoționantă. Multe foi le-am udată cu lacrimi...
— Și după cum se vede, pe urmă le-ați stors!!!
(Desen de T. PALL)

Modernizări...
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

CÎND ÎNCEPE PLOAIA

Desen de V. VASILIU

